

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

22. proponuje ustanowienie mechanizmu, w ramach którego uznane organizacje praw człowieka, pracowników i pracodawców będą mogły przedstawiać wnioski dotyczące działań, rozpatrywane w określonym terminie i prowadzące do przyjęcia przepisów w zakresie stałych działań następczych i przeglądu, w celu podtrzymania sprzeciwu wobec naruszania praw pracowniczych;
23. zwraca się do Komisji o przedstawienie zaktualizowanej oceny wpływu na zrównoważony rozwój (SIA), zwłaszcza pod względem środków, które mogą być wymagane w celu złagodzenia negatywnego oddziaływania na niektóre grupy lub sektory;
24. zwraca się do Komisji o rozważenie zmiany w modelu handlowym z powodu wzajemnej liberalizacji, a zwłaszcza wpływu na spadek zysków wynikających z ogólnego systemu preferencji taryfowych w celu określenia optymalnej obniżki taryf;
25. podkreśla, że w następstwie umowy o wolnym handlu należy promować współpracę między UE a GCC, zwłaszcza w obszarach takich jak trwały rozwój, zmiana klimatu i wydajność energetyczna, w tym przepisy dotyczące energii odnawialnej i programu Galileo;
26. zachęca obie strony do zweryfikowania obszarów wzmoczonej współpracy w ramach obecnego partnerstwa śródziemnomorskiego, a szczególnie w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych;

Rola PE

27. oczekuje, że traktat z Lizbony wejdzie w życie przed zakończeniem negocjacji, co pociągnie za sobą wymóg uzyskania zgody Parlamentu w przypadku tego rodzaju umowy; wzywa Komisję do udzielenia Parlamentowi mandatu negocjacyjnego z 2001 r.;

*

* *

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz krajów należących do GCC i Sekretarzowi Generalnemu GCC.

Instrumenty rynkowe na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska

P6_TA(2008)0182

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie zielonej księgi na temat instrumentów rynkowych na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska i w dziedzinach pokrewnych (2007/2203(INI))

(2009/C 259 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę na temat instrumentów rynkowych na potrzeby polityki w zakresie ochrony środowiska i w dziedzinach pokrewnych (COM(2007)0140),
- uwzględniając wnioski Prezydencji Rady Europejskiej po posiedzeniu w Brukseli (w dniach 8 i 9 marca 2007 r.), a w szczególności te dotyczące polityki energetycznej dla Europy zawarte w Załączniku I,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Wykorzystywanie rynku na rzecz rentownej polityki w zakresie środowiska naturalnego” (nr 1/2006) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska,
- uwzględniając art. 2 i 6 traktatu WE, na mocy których należy włączyć wymogi ochrony środowiska naturalnego do poszczególnych sektorów polityki wspólnotowej w celu wspierania zrównoważonego dla środowiska rozwoju działalności gospodarczej,
- uwzględniając art. 175 traktatu WE,

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

- uwzględniając decyzję nr 2179/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. w sprawie rewizji wspólnotowego programu polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju „Ku zrównoważonemu rozwojowi” ⁽¹⁾,
- uwzględniając przegląd europejskiej strategii na rzecz zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając szósty program działań na rzecz środowiska,
- uwzględniając rezolucje w sprawie strategii tematycznej w sprawie środowiska miejskiego ⁽²⁾, w sprawie recyklingu odpadów ⁽³⁾, w sprawie zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych ⁽⁴⁾ oraz w sprawie pestycydów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2 °C — przygotowania do konferencji klimatycznej na Bali i dalsze działania ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0040/2008),

Cele Unii Europejskiej w zakresie środowiska naturalnego i kontekst

- A. mając na uwadze, że dane dotyczące zmian klimatycznych zobowiązują do energicznych działań, aby ograniczyć skutki tego zjawiska; mając na uwadze, że Rada Europejska obrała za podstawowy cel redukcję emisji dwutlenku węgla do 20 % w 2020 r. i do 60 % w 2050 r.; mając na uwadze, że Rada Europejska określiła również cel 20 % udziału energii odnawialnych w zużyciu energii i poprawę o 20 % wydajności energetycznej do 2020 r.,
- B. mając na uwadze, że Parlament podkreśla we wspomnianej powyżej rezolucji z dnia 15 listopada 2007 r., iż kraje uprzemysłowione muszą zobowiązać się do zmniejszenia emisji o co najmniej 30 % do 2020 r. i 60-80 % do 2050 r. w stosunku do 1990 r.,
- C. mając na uwadze istnienie różnych rodzajów zanieczyszczeń i zagrożenie wyczerpania zasobów naturalnych,
- D. mając na uwadze poważne zagrożenie wyginięcia wielu gatunków zwierząt i roślin oraz obrany przez UE cel zahamowania utraty bioróżnorodności do 2010 r.,
- E. mając na uwadze coraz intensywniejszy w UE ruch drogowy związany z transportem, w szczególności z transportem towarów, oraz łączący się z nim wzrost zużycia energii,
- F. mając na uwadze, że w skład instrumentów rynkowych wchodzi ważne narzędzia na rzecz realizowania zasady „zanieczyszczający płaci” oraz w szerszym sensie na rzecz uwzględniania ukrytych kosztów produkcji i zużycia w kwestiach związanych ze zdrowiem człowieka i środowiskiem w oszczędny sposób,
- G. mając na uwadze znaczne różnice między państwami członkowskimi zarówno w dziedzinie podatków ekologicznych (od 2 % do 5 % PKB państw członkowskich), jak i w zakresie wykorzystywania instrumentów rynkowych, oraz że część PKB państw członkowskich, jaką stanowią podatki ekologiczne, zmniejszyła się w ciągu ostatnich pięciu lat,
- H. mając na uwadze, że podatki od energii stanowią średnio 76 % podatków ekologicznych, a podatki transportowe - 21 %,

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 10.10.1998, str. 1.

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2006 r. w sprawie strategii tematycznej w sprawie środowiska miejskiego (Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, str. 182).

⁽³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie strategii tematycznej w sprawie recyklingu odpadów (Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 168).

⁽⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie strategii tematycznej w sprawie zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych (Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, str. 660).

⁽⁵⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2007 r. w sprawie strategii tematycznej w sprawie zrównoważonego stosowania pestycydów (Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0467).

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0537.

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

- I. mając na uwadze, że gospodarstwa domowe płacą główną część podatków ekologicznych, mimo że to pozostałe sektory gospodarki są głównymi konsumentami energii, wody i transportu,
- J. mając na uwadze, że reforma systemu dopłat mających szkodliwy wpływ na środowisko może przyczynić się do rozwiązywania problemu zmian klimatycznych, poprawić zrównoważony rozwój i utrzymać konkurencyjność UE na arenie międzynarodowej,
- K. mając na uwadze, że przewidywania w dziedzinie globalnego wpływu zmian klimatycznych nie powinny prowadzić jedynie do oddzielenia wzrostu od metod produkcji i sposobów konsumpcji, lecz także do zmiany naszego modelu rozwoju w sferze społeczno-gospodarczej,
- L. mając na uwadze, że obecne wskaźniki gospodarcze dotyczące PKB już nie wystarczają, aby poprawnie ocenić rzeczywistość społeczną, gospodarczą i ekologiczną oraz że nie uwzględniają one skutków działań człowieka dla środowiska naturalnego, jakim musimy stawić czoła; mając na uwadze, że należało by rozważyć możliwość opracowania nowych wskaźników środowiskowych do obliczania wytworzonego bogactwa, aby lepiej uwzględnić takie zmiany,

Krytyka zielonej księgi

1. z zadowoleniem przyjmuje odniesienie do zasady „zanieczyszczający płaci”, lecz krytykuje słabe powiązanie lub jego brak z opracowaniem i klasyfikacją istniejących instrumentów politycznych w zakresie ochrony środowiska; podkreśla, że zasada „zanieczyszczający płaci” umożliwi ustalenie realnej ceny produktu poprzez włączenie do niej kosztów usunięcia zanieczyszczeń spowodowanych przez produkcję oraz przywrócenia do poprzedniego stanu; zauważa, że w rzeczywistości w razie włączenia całości kosztów zewnętrznych koszt produkcji lub produktów zanieczyszczających jest w ostatecznym rozrachunku wyższy, gdyż zapobieganie kosztuje mniej niż rekultywacja czy usuwanie zanieczyszczeń;
2. wyraża ubolewanie z powodu braku pogłębionej analizy zalet rozróżnienia pomiędzy instrumentami rynkowymi ukierunkowanymi na konsumenta w przeciwieństwie do poziomu producenta;
3. podkreśla, że zasada „zanieczyszczający płaci” nie może ograniczać się do obarczania kosztami końcowego konsumenta, a mianowicie gospodarstw domowych;
4. ubolewa nad faktem, że zielona księga koncentruje się głównie na zanieczyszczeniu atmosferycznym i ociepleniu klimatu pomijając w zasadzie negatywny wpływ na środowisko naturalne procesów produkcji i dystrybucji oraz sposobów konsumpcji;
5. podziela zdanie Komisji na temat różnorodności instrumentów rynkowych oraz rozróżnienia między podatkami a opłatami, te ostatnie polegają zazwyczaj na opłaceniu usługi lub jasno określonego kosztu; podkreśla konieczność dysponowania zarówno instrumentami zachęcającymi, jak i odstrasżającymi, aby osiągnąć cele w zakresie ochrony środowiska i zdrowia oraz strategii zrównoważonego rozwoju;
6. ubolewa nad faktem, iż zbyt szybko odwołano się do wymiaru międzynarodowego oraz że nadal nie wprowadzono środków mających na celu zmniejszenie do minimum zakłóceń konkurencji między regionami i sektorami przemysłu;

Środki

7. z zadowoleniem przyjmuje przygotowanie zielonej księgi; wzywa Komisję do wypracowania jasnej strategii wykorzystania instrumentów rynkowych do szacowania strat środowiskowych oraz wyeliminowania odnośnych niesprawności rynku, obejmującej swoim zakresem kwestie opodatkowania, przeglądu wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS) oraz polityki handlowej i technologicznej;
8. wzywa Komisję, by w trakcie opracowywania strategii wdrażania instrumentów rynkowych rozpatrzyła i przygotowała szczegółowe sprawozdanie w sprawie skuteczności środowiskowych instrumentów prawnych stosowanych obecnie przez UE w celu ustalenia, w których obszarach należałoby zastąpić istniejące przepisy instrumentami rynkowymi;
9. zwraca się do Komisji o wykorzystanie analizy porównawczej istniejących instrumentów rynkowych w celu oceny ich skuteczności oraz zachęcenia do wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;

10. zachęca Unię Europejską do rozróżnienia między bogactwem gospodarczym brutto na mieszkańca a bogactwem gospodarczym, społecznym i ekologicznym netto zgodnie ze wskaźnikami, takimi jak wskaźnik prawdziwego postępu; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do głębszego przeanalizowania możliwości mierzenia europejskiego wzrostu gospodarczego za pomocą „zielonych” wskaźników⁽¹⁾, uwzględniających utratę dobrobytu wynikającą ze szkód dla środowiska;
11. uznaje, że pełna internalizacja kosztów związanych z ochroną środowiska jest istotnym warunkiem wstępnym uczciwej konkurencji między różnymi podmiotami gospodarczymi i zwiększenia zachęt ekonomicznych dla czystszej produkcji i konsumpcji oraz stymulowania innowacji w zakresie czystszych technologii;
12. uznaje, że brak internalizacji kosztów związanych z ochroną środowiska naturalnego jest równoznaczne z dotowaniem działań szkodliwych dla środowiska;
13. zauważa, że istnienie dużej liczby dotacji prowadzących do szkodliwych skutków dla środowiska w państwach członkowskich UE prowadzi do wzrostu zanieczyszczeń i poważnie osłabia zasadę „zanieczyszczający płaci”;

Zasady

14. zauważa, że zasada „zanieczyszczający płaci” jest jednym z filarów polityki UE w zakresie ochrony środowiska naturalnego, co oznacza, że koszty zewnętrzne są wliczane do cen rynkowych w celu zagwarantowania, iż odzwierciedlają one rzeczywiste koszty produkcji lub szkód dla środowiska i zdrowia; ponadto zauważa, że stosowanie zasady „zanieczyszczający płaci” pozostawia wiele do życzenia w większości państw członkowskich;
15. zauważa, że instrumenty rynkowe obejmują szeroki zakres środków, które mają za zadanie reagowanie na szczególne cele, takie jak zbywalne pozwolenia stworzone w celu zmniejszenia zanieczyszczeń (na przykład emisji CO₂); podatki środowiskowe, które mają za zadanie zmianę cen, a przez to i zachowań producentów oraz konsumentów; opłaty środowiskowe stworzone w celu pokrycia kosztów usług środowiskowych; dopłaty na ochronę środowiska mające na celu wspieranie rozwoju czystszych technologii itp.;
16. uznaje, że instrumenty rynkowe na rzecz ochrony środowiska są jednym z najskuteczniejszych sposobów osiągnięcia celów w zakresie środowiska naturalnego przy zachowaniu rozsądnych kosztów; podkreśla jednak, że takim instrumentom muszą towarzyszyć inne środki, takie jak normy wydajności, cele w zakresie emisji itd.;
17. zauważa, że instrumenty rynkowe będą odgrywać kluczową rolę w działaniach na rzecz sprostania celowi UE dotyczącemu osiągnięcia 20 % udziału energii odnawialnej w całkowitym zużyciu energii do roku 2020;
18. uważa, że zrównoważony rozwój i przejście na gospodarkę bezwęglową wymagają połączenia instrumentów odstraszaćcych (np. podatki, opłaty) z instrumentami zachęcającymi (np. systemy handlu);
19. podkreśla, że opracowanie zestawów instrumentów pomoże zoptymalizować wykorzystanie instrumentów rynkowych; w tym kontekście uważa, że instrumenty rynkowe mogą w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celów strategii lizbońskiej;
20. uważa, że środki w zakresie energii oraz w dziedzinie klimatu, przyjęte w ramach całościowego podejścia na szczeblu UE i krajowym, muszą być zgodne z celami uzgodnionymi w Lizbonie i Goeteborgu;
21. jest zdania, że instrumenty rynkowe stanowią odpowiedni i skuteczny instrument na rzecz internalizacji skutków zewnętrznych, który należy wykorzystywać zdecydowanie częściej i który może uzupełnić, lecz nie zastąpić instrumenty administracyjne;
22. podkreśla, że wdrożenie instrumentów rynkowych w celu ograniczenia zanieczyszczeń i negatywnego wpływu na środowisko powinno opierać się na skuteczności w zakresie ochrony środowiska naturalnego, uważa, że skutki społeczne wynikające z wdrożenia instrumentów rynkowych należy rekompensować przy pomocy specjalnych środków politycznych, takich jak ceny minimalne, obniżka stawek, dotacje itd. dla gospodarstw domowych o niskim dochodzie; uważa również, że konieczne jest przyjęcie środków mających na celu karanie nadmiernego zużycia;

⁽¹⁾ Wskaźniki środowiskowe lub wskaźniki uwzględniające środowisko naturalne, takie jak IBED (wskaźnik trwałego dobrobytu) lub ISEW (wskaźnik zrównoważonego dobrobytu gospodarczego), TPI.

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

23. przypomina, że dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽¹⁾ przewiduje, iż pod pewnymi warunkami opodatkowanie może zostać w pełni bądź częściowo zastąpione alternatywnymi instrumentami rynkowymi, w tym w szczególności wspólnotowym systemem ETS;
24. podkreśla ważną rolę, jaką odgrywają podatki ekologiczne dla osiągnięcia celów związanych z ochroną środowiska naturalnego;
25. uważa, że wspólnotowe instrumenty rynkowe nie mogą ograniczać się do systemów handlu uprawnieniami do emisji lub przydziałami emisji oraz że należy rozpatrzyć inne możliwe systemy, takie jak wprowadzenie podatku węglowego oraz zmniejszenie dotacji dla paliw kopalnych;
26. podkreśla, że podatki ekologiczne nie powinny być postrzegane głównie jako środki służące zwiększeniu dochodu z podatków, lecz raczej jako sposób na uniknięcie szkodliwych zanieczyszczeń i degradacji środowiska naturalnego, wpływając tym samym na polepszenie dobrobytu społeczeństwa przy zachowaniu rozsądnych kosztów; podkreśla, że nakładanie podatków od negatywnych czynników, takich jak zanieczyszczenia, powinno być równoważone zmniejszeniem podatków od czynników pozytywnych, takich jak praca;
27. zauważa, że pomimo wymogu jednomyślności w dziedzinie podatków traktaty zawierają jednak możliwość ściślejszej współpracy, i zwraca uwagę na istnienie otwartej metody koordynacji; w związku z tym wzywa państwa członkowskie, aby czyniły postępy w dziedzinie podatków ekologicznych na poziomie europejskim w celu zapobiegania zjawisku dumpingu podatkowego;
28. stwierdza, że wzmocniona koordynacja UE w zakresie podatków ekologicznych oraz wymiany najlepszych praktyk ułatwi przeprowadzenie reformy; wyraża szczególne poparcie dla projektów umożliwiających państwom członkowskim zmniejszenie stawek podatku VAT lub oferowanie zwolnień podatkowych w przypadku produktów i materiałów energooszczędnych; podkreśla jednak, że to państwa członkowskie powinny podejmować decyzje w zakresie właściwości krajowych systemów podatkowych;
29. dostrzega korzyści płynące z ekologicznej reformy podatkowej; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia tego typu reform między innymi w celu redukcji ubóstwa energetycznego oraz wsparcia technologii niskowęglowych, oszczędności energii, wydajności energetycznej i technologii odnawialnych;
30. popiera obniżanie opodatkowania pracy na poziomie krajowym, lecz podkreśla, że nie jest ono związane jedynie z reformą podatków ekologicznych;
31. uważa, że dostosowywanie cen jest jednym ze środków wpływu na produkcję i sposoby konsumpcji oraz zachęcania konsumentów do wyboru odpowiednich, bardziej przyjaznych dla środowiska środków transportu (na przykład poprzez obniżanie cen w transporcie publicznym); uważa, że wszelki wzrost cen związany z wykorzystaniem instrumentów rynkowych musi być przewidywalny i uwzględniać w razie potrzeby szczególne okoliczności w poszczególnych państwach członkowskich; podkreśla jednak, że wpływ środków kształtowania cen może być ograniczony z powodu słabej elastyczności niektórych sektorów i kategorii konsumentów;
32. podkreśla konieczność uzyskania dokładnych danych dotyczących kosztów społecznych i środowiskowych związanych z całym cyklem życia produktów i usług; wzywa Komisję do opracowania metodologii służącej szacowaniu takich kosztów;
33. z zadowoleniem przyjmuje niedawną konferencję pod hasłem „Nie tylko PKB” zorganizowaną przez Komisję Europejską, Parlament Europejski, OECD, WWF i Klub Rzymski oraz jej główne wnioski; podkreśla znaczenie uzupełnienia PKB innymi wskaźnikami, aby ocenić dobrobyt i postęp społeczeństwa w bardziej wyważony sposób, zwłaszcza w odniesieniu do wpływu wzrostu gospodarczego na atmosferę i ekosystemy;
34. uważa, że instrumenty rynkowe mogą przyczynić się do promowania badań naukowych i ekoinnowacji, ponieważ poprzez opodatkowanie produktów i usług nieprzyjaznych dla środowiska lub niespełniających norm ekologicznych zachęca się producentów do inwestowania w badania nad bardziej energooszczędnymi produktami i usługami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51.

Jakie instrumenty dla poszczególnych sektorów?

35. uznaje, że w obecnej wersji zakres stosowania wspólnotowego ETS jest zbyt wąski w stosunku do różnorodnych źródeł gazów cieplarnianych i zainteresowanych sektorów oraz że Komisja i państwa członkowskie powinny wprowadzić niezbędne ulepszenia w celu optymalizacji systemu ETS w trzeciej fazie projektu począwszy od 2013 r.;
36. wzywa Komisję do usprawnienia wspólnotowego ETS poprzez stopniowe obniżanie pułapu oraz rozszerzenie go na wszystkich największych emitentów, jako główny środek służący osiągnięciu założonych na rok 2020 celów redukcji emisji gazów cieplarnianych;
37. w związku z tym podkreśla pilną potrzebę przeglądu wspólnotowego systemu ETS w celu skutecznego rozwiązania kwestii braków stwierdzonych podczas etapu próbnego, w tym nieoczekiwanych zysków przedsiębiorstw związanych ze środkami uzyskanymi z przyznanej nieodpłatnie części uprawnień do emisji CO₂ (przykładem duzi producenci energii elektrycznej); podkreśla, że zdecydowane wsparcie zasady „zanieczyszczający płaci” w ramach strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju oznacza, że podstawą wspólnotowego systemu ETS powinna być możliwość zbywania uprawnień do emisji w drodze licytacji i że należy określić limit odpowiadający unijnemu celowi ograniczenia emisji o 30 % do 2020 r. oraz limity ilościowe i jakościowe na wykorzystanie kredytów w ramach projektu wspólnego wdrażania mechanizmu czystego rozwoju (CDM/JI);
38. podkreśla w tym kontekście znaczenie wspieranie rozwoju światowego rynku handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla w celu niezbędnego znacznego zmniejszenia emisji w oszczędny sposób;
39. uważa, że większe wykorzystanie instrumentów rynkowych w sektorze transportu jest szczególnie ważne dla pełnej internalizacji kosztów społecznych i środowiskowych wszystkich rodzajów transportu; jest zdania, że niski stopień internalizacji w przypadku ruchu drogowego ma szczególnie negatywny wpływ na konkurencyjność innych rodzajów transportu, takich jak kolej, oraz na propagowanie skuteczniejszych i czystszych technologii;
40. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą uwzględnienia działalności lotniczej we wspólnotowym systemie ETS, uważa jednak, że konieczne są równoległe środki uzupełniające, takie jak podatek od paliw lotniczych i opłaty za emisje NO_x, aby zapobiec negatywnemu wpływowi tego sektora na zmiany klimatyczne;
41. nalega, aby Komisja przedstawiła przed 2009 r. wniosek legislacyjny w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w transporcie morskim, ponieważ transport ten nie podlega obecnie żadnym przepisom wspólnotowym lub międzynarodowym w tym zakresie;
42. jest zdania, że opodatkowanie energii powinno pozostać drugorzędnym i uzupełniającym instrumentem zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, stosowanym tylko w odniesieniu do takich emisji, które nie mogą zostać bezpośrednio lub pośrednio objęte wspólnotowym systemem ETS;
43. przypomina, że sektory transportowy i budowlany odpowiadają za dużą część podaży na energię i powodują emisje dwutlenku węgla nieobjęte wspólnotowym ETS;
44. uważa, że przegląd dyrektywy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych powinien zostać dokonany szybko i wspólnie z dyrektywą w sprawie samochodów ciężarowych ⁽¹⁾ (tzw. „eurowinieta”), tak aby uniknąć powielania środków mających te same cele oraz aby zreformować podatki ekologiczne w celu szybkiej zmiany zachowania różnych sektorów gospodarki na bardziej proekologiczne, między innymi poprzez internalizację kosztów zewnętrznych;
45. uważa za konieczne wprowadzenie obowiązku stosowania dyrektywy w sprawie „eurowiniety” we wszystkich państwach członkowskich i zmianę tej dyrektywy w celu umożliwienia internalizacji kosztów zewnętrznych poprzez wyznaczenie cen za korzystanie z infrastruktury, szczególnie w transporcie drogowym; uważa, że w celu powstrzymania przenoszenia ruchu drogowego na drogi nieobjęte dyrektywą w sprawie „eurowiniety”, jej zakres powinien zostać rozszerzony na całą sieć drogową;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/89/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca stosowania przez państwa członkowskie podatków od niektórych pojazdów używanych do przewozu drogowego towarów oraz opłat za przejazd pobieranych za używanie niektórych infrastruktur (Dz.U. L 279 z 12.11.1993, str. 32).

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

46. podkreśla potrzebę stosowania zasad lepszego stanowienia prawa w odniesieniu do kwestii wykorzystania instrumentów rynkowych oraz wyeliminowania instrumentów zbyt skomplikowanych lub wzajemnie pokrywających się; wyraża poparcie dla zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych w sposób, który zagwarantuje, że strony wspólnotowego systemu ETS nie będą ponosiły podwójnych, zarówno handlowych jak i podatkowych, opłat za emisję;
47. uważa, że w ramach przeglądu prawodawstwa dotyczącego opodatkowania produktów energetycznych podstawowa stawka podatku powinna zostać podniesiona w zakresie transportu przemysłowego lub handlowego; podkreśla wagę rozróżnienia opodatkowania na podatki energetyczne i ekologiczne na podstawie poziomu emisji CO₂;
48. wzywa Komisję i państwa członkowskie do oceny odstępstw i zwolnień zapisanych w dyrektywie w sprawie opodatkowania produktów energetycznych oraz do rozpatrzenia, które rodzaje energii z paliw kopalnych powinny być w przyszłości zwolnione z podatku, przy jednoczesnym poszanowaniu zakresu i przesłania dyrektywy oraz unikając powielania obciążeń dla przedsiębiorstw wynikających z zastosowania innych systemów podatkowych lub handlowych;
49. domaga się większego wykorzystania instrumentów rynkowych na rzecz osiągnięcia w poszczególnych państwach członkowskich i w UE celów politycznych w zakresie ochrony środowiska w ogóle, a w szczególności internalizacji kosztów zewnętrznych w tym kontekście należy jednak zwrócić uwagę na to, aby suwerenność podatkowa państw członkowskich nie spowodowała pojawienia się zakłóceń konkurencji; proponuje na przykład wykorzystanie instrumentów jeszcze ściślej związanych z rynkiem w celu wspierania wydajności energetycznej i izolacji termicznej budynków;
50. zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie polityki zachęt dla sektora budowlanego, aby ułatwić obniżenie popytu na energię i poziomu emisji CO₂; podkreśla znaczenie wspierania rozwoju budownictwa pasywnego, wykorzystującego energię pozytywną;
51. proponuje, aby przepisy wyrównawcze inspirowane mechanizmami zawartymi w protokole z Kioto i umożliwiające przyznawanie zachęt finansowych były otwarte na finansowanie prac mających na celu poprawę efektywności energetycznej w sektorze mieszkalnictwa oraz bilansu w zakresie emisji dwutlenku węgla w transporcie miejskim;

Szczególne instrumenty i sektory

52. uważa, że reforma systemu dopłat mających szkodliwy wpływ na środowisko nie może ograniczać się do WPR; uważa, że sektor transportu, a zwłaszcza transportu drogowego, wymaga szybkiego i zdecydowanego działania w tym zakresie; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia planu działania na rzecz stopniowego, lecz szybkiego zniesienia dopłat mających szkodliwy wpływ na środowisko zgodnie z decyzją Rady Europejskiej w sprawie przeglądu strategii zrównoważonego rozwoju;
53. zgadza się z Komisją, że rezygnacja z dopłat mających szkodliwy wpływ na środowisko stanowi zasadniczy środek uzupełniający, który służy osiągnięciu zrównoważonego rozwoju, a zwłaszcza celów popieranych przez głowy państw i szefów rządów UE w ramach zintegrowanego pakietu działań w obszarze zmian klimatycznych i energii;
54. oczekuje ze strony Komisji, że przegląd wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa w zakresie ochrony środowiska naturalnego będzie rzeczywiście uwzględniał konieczność zmiany sposobów produkcji, transportu i konsumpcji oraz redukcji odpadów;
55. przypomina przepisy wspólnotowe w zakresie odpadów, lecz wyraża ubolewanie w związku z faktem, że nie objęły one problemu ilości odpadów w Unii Europejskiej; wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do rozważenia ram legislacyjnych w zakresie opodatkowania odpadów, aby zapobiec wytwarzaniu odpadów i zmniejszyć w średniookresowej perspektywie poziom odpadów wytwarzanych w Unii;
56. z zadowoleniem przyjmuje skupienie uwagi na instrumentach rynkowych przy wdrażaniu ramowej dyrektywy wodnej ⁽¹⁾ i uważa za niezwykle istotne uwzględnienie kosztów pozyskiwania wód podziemnych, degradacji jakości wody oraz zaopatrzenia w wodę w cenie wody; podkreśla, że ramowa dyrektywa wodna może służyć jako punkt odniesienia w zakresie definicji instrumentów rynkowych na rzecz środowiska; wzywa Komisję do sprawdzenia stopnia wdrożenia ramowej dyrektywy wodnej w państwach członkowskich oraz wykorzystania wspólnej strategii wdrażania tej dyrektywy i sieci wybranych dorzeczy rzek do zbadania i promowania najlepszych praktyk; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz poprawnego wdrożenia ramowej dyrektywy wodnej, a w szczególności na rzecz zagwarantowania, że wszelkie zużycie wody będzie poddawane ocenie gospodarczej obejmującej koszty eksploatacji zasobu oraz koszty dla środowiska; kryteria te posłużą szczególnie do ustalenia cen wody;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia systemu podatków lub opłat mającego na celu zmniejszenie ilości stosowanych pestycydów oraz stosowanie pestycydów mniej toksycznych i szkodliwych dla środowiska naturalnego i zdrowia;

58. uważa, że wprowadzenie obniżonej stawki podatku VAT od produktów ekologicznych musi podlegać ścisłym przepisom, aby przyniosło konsumentom rzeczywiste korzyści, i muszą mu towarzyszyć dodatkowe środki, takie jak „ekoetykietowanie”, co pozwoli stworzyć system umożliwiający łatwe porównywanie produktów;

59. dostrzega trudności we wprowadzeniu instrumentów rynkowych na rzecz zwiększenia lub zachowania usług w zakresie bioróżnorodności i ekosystemów oraz instrumentów służących rozwiązywaniu problemów ekologicznych o charakterze lokalnym; wzywa Komisję do dalszych refleksji na temat oceny kosztów utraty bioróżnorodności oraz na temat możliwego wykorzystania instrumentów rynkowych, i uznaje bezwarunkowo, że ochrona lub poprawa bioróżnorodności w danej strefie nie może doprowadzić do utraty różnorodności w innej strefie ze względu na skutki lokalne;

60. w związku z tym z zainteresowaniem odnosi się do systemów handlu przydziałami emisji NO_x i SO_2 wprowadzonych przez niektóre państwa członkowskie, gdyż systemy te umożliwiają jak najbardziej opłacalne rozwiązanie problemów, jakie powoduje ten rodzaj zanieczyszczeń atmosferycznych; podkreśla, że wszelkie wprowadzenie systemu handlu emisjami NO_x i SO_2 powinno uwzględniać lokalne warunki powstawania takich emisji i ograniczać się do dokładnie wyznaczonych obszarów geograficznych;

61. wzywa Komisję, aby uwzględniła w ramach swoich inicjatyw utrzymanie obecnych mechanizmów stosowanych przez państwa członkowskie w zakresie wspierania rozwoju energii odnawialnych; podkreśla, że zanim zostaną przyznane zachęty finansowe na rzecz biopaliw, konieczne są dalsze oceny mające na celu stwierdzenie, czy metody ich produkcji są zrównoważone pod względem środowiskowym;

62. podkreśla, że instrumenty rynkowe nie powinny mieć negatywnego wpływu na konkurencyjność gałęzi przemysłu podlegających międzynarodowej konkurencji, takich jak sektory energochłonne, w celu uniknięcia strat w sprzedaży spowodowanych przywozem („ubytek”), potencjalnego przenoszenia produkcji, a także wpływu na środowisko naturalne poza Unią Europejską;

63. wzywa Komisję, aby przygotowała studium wykonalności wprowadzenia „karty CO_2 ” dla osób fizycznych oraz małych i średnich przedsiębiorstw, która rejestrowałaby zużycie energii oraz poziom emitowanych gazów cieplarnianych;

64. z zadowoleniem przyjmuje powstanie instrumentów finansowych jako uzupełnienie opodatkowania i systemu handlu uprawnieniami do emisji, a zwłaszcza rosnącą dostępnością ekologicznych/etycznych inwestycji, takich jak obligacje ekologiczne, które wiążą się ze zwiększaniem świadomości i stwarzają inwestorom możliwości wyboru na rynku;

65. uznaje wsparcie oferowane przez kapitał podwyższonego ryzyka i prywatne spółki kapitałowe w zakresie inwestycji w technologii niskowęglowe;

Aspekt międzynarodowy

66. zauważa, że pod względem handlu towarami ekologicznymi gospodarka europejska stanowi ponad 35 % rynku światowego oraz że przedsiębiorstwa europejskie mają w związku z tym dogodną możliwość skorzystania z globalnej gospodarki ekologicznej, a to równoważy przynajmniej część wpływu na PKB;

67. wspiera wprowadzenie instrumentu dostosowania na granicach, aby uniknąć między innymi ewentualnych ucieczek związków węgla, które mogłyby podważyć obowiązek ograniczenia emisji CO_2 i utrzymania konkurencyjności gospodarczej UE; wzywa Komisję do wykorzystania badań przeprowadzonych w niektórych państwach członkowskich przy opracowywaniu sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego w sprawie ewentualnego przyjęcia takiego instrumentu; podkreśla jednak, że środki dostosowania na granicach należy wdrożyć tylko wtedy, gdy nie uda się osiągnąć porozumienia w sprawie obowiązkowego zmniejszenia emisji CO_2 na szczeblu międzynarodowym;

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

68. uważa, że ze względu na konieczność akceptacji na poziomie międzynarodowym instrument taki powinien uwzględniać najlepsze dostępne techniki i przynosić korzyści krajom trzecim, szczególnie krajom rozwijającym się;

69. przyznaje, że wiążące wzorce i zobowiązania międzynarodowe, które obejmują wszystkie sektory podlegające konkurencji, byłyby bardziej wskazane niż ewentualne przyjęcie dostosowań podatkowych na granicach w celu wyrównania różnic między partnerami handlowymi;

*

* *

70. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej i zarządzanie przez Radę ds. Międzynarodowych Standardów Rachunkowości

P6_TA(2008)0183

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) i zarządzania przez Radę ds. Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) (2006/2248(INI))

(2009/C 259 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1606/2002 z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej (1),
- uwzględniając rezolucję z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie ostatnich działań i perspektyw w dziedzinie prawa spółek (2),
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie Komisji złożone Europejskiemu Komitetowi Papierów Wartościowych (ESC) i Parlamentowi Europejskiemu w sprawie konwergencji między międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej a krajowymi ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości (GAAP) państw trzecich,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z lipca 2007 r. w sprawie zmian w zakresie zarządzania przez Radę ds. Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) i Fundację Komitetu ds. Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (KMSR),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 lipca 2007 r. na temat kierowania i finansowania RMSR oraz z dnia 11 lipca 2006 r. w sprawie finansowania Rady ds. Międzynarodowych Standardów Rachunkowości,
- uwzględniając sprawozdanie EBC z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowane „Assessment of accounting standards from a financial stability perspective”,
- uwzględniając pismo Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (European Financial Reporting Advisory Group — EFRAG) skierowane do MSSF w sprawie przedstawienia międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej dla małych i średnich podmiotów (MSSF dla MŚP),
- uwzględniając pisma z dnia 3 października 2007 r. skierowane przez przewodniczącego Komisji Gospodarczej i Monetarnej do Komisji Europejskiej w odpowiedzi na konsultację Amerykańskiej Komisji Papierów Wartościowych i Giełd (SEC) oraz do przewodniczących odnośnych komisji Kongresu Stanów Zjednoczonych,

(1) Dz.U. L 243 z 11.9.2002, str. 1.

(2) Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 114.